

Šogad "Baptistu Vēstnesis" aicina kopīgi pārdomāt tā saucamās "cits citam" un "viens otram" pavēles, kurās Jēzus un Jaunās Derības autori ietvēruši Dieva norādījumus kristiešu attiecībām draudzē un uzvedībai plašākā sabiedrībā. Pārdomās par tām dalās mūsu draudžu garīdznieki.

Kristū pamatota vienprātība

"Bet izturības un mierinājuma Dievs lai dod jums savstarpēju vienprātību, kas pamatota Kristū Jēzū, tā ka jūs vienprātīgi vienā mutē pagodinātu Dievu un mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvu. Tādēļ pieņemiet cits citu, kā arī Kristus mūs ir pieņemis Dievam par godu." (Romiešiem 15:5-7)

Svēto Rakstu teiktais nekad nav zaudējis savu aktualitāti. Ikvienam, kurš apliecinā sevi kā Jēzus Kristus mācekli, Raksti ir pamats ticībai un dzīvei. Šajā Vēstules romiešiem fragmentā apustulis Pāvils runā par vienprātību, pateicoties kurai, kristīgā Baznīca ir varējusi īstenot savu aicinājumu un pastāvēt cauri laikiem. Daudzas valstis ir sākušas un beigušas savu pastāvēšanu, taču Kristus draudze ir un būs līdz Viņa otrajai atnākšanai. Gaidot mūsu Kunga atnākšanu, mēs dzīvojam aktīvu ticības dzīvi, kurā visu Kristus mācekļu vienprātības centrā ir Viņa persona.

Vārds "vienprātība" pats par sevi neko daudz neizsaka. Tas norāda uz stāvokli, kurā noteiktu cilvēku grupu apvieno uzskati un prakse. Tāpēc ir svarīgi saprast, ko apustulis Pāvils domāja, rakstot Romas kristiešiem par vienprātību.

Ja domājam par vienprātību apustuļa Pāvila vārdu kopskatā Vēstulē romiešiem, tad vienprātība ir saistīta ar vārdiem, kuri ir pamatā iepriekšējai, 14. nodaļai: netiesājet un neapgrēcīniet, bet pieņemiet cits citu. Vēl plašāk skatoties, vienprātība ir saistīta ar visu to pamācību kopumu, kuru apustulis Pāvils iesāk 12. nodaļā, runādams par Kristus draudzes vienību, uzdevumu un funkcijām, kristīgās dzīves likumiem, tuvākmīlestību un Tā Kunga atnākšanas pienācīgu sagaidīšanu.

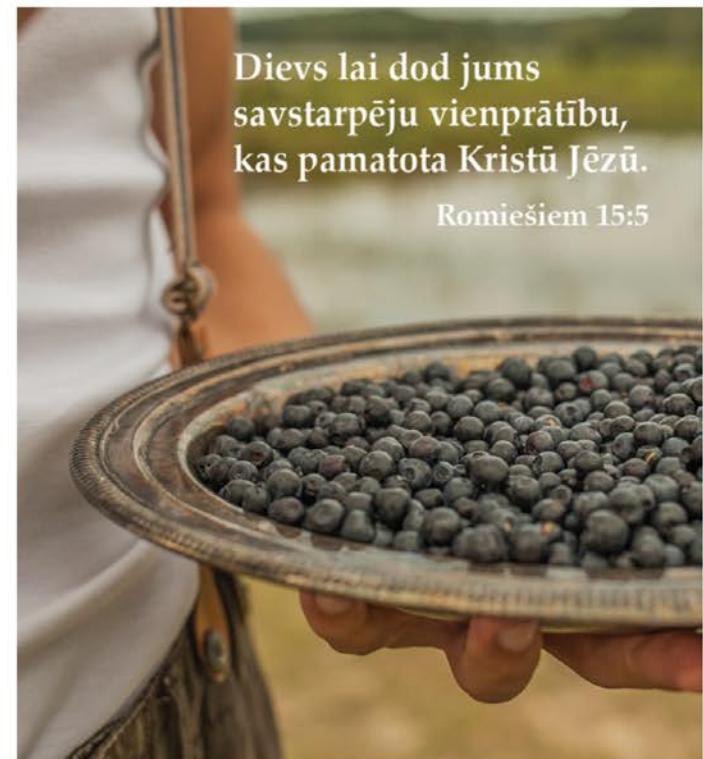
Pāvils 15. nodaļas sākumā mudina tos, kuri jau ir ticības ceļu mērojuši ilgāku laiku, izturēties uzmanīgi, saudzīgi un atbildīgi pret tiem, kuri sper pirmos soļus. Apustuļa teiktie vārdi izskan kā aicinājums rūpēties par savu ticības brāli vai māsu (15:1). Tas nozīmē, ka vienprātības nosacījums ir Kristū atjaunots cilvēks, kurš netiesā tos, kuri ir ticības ceļa sākumā, un arī neapgrēcīna, bet uzmanīgi izturas pret ikvienu, kurš savos uzskatos vēl tikai pilnveidojas pretī veselīgai kristīgās ticības izpratnei un praksei. Uzsvēršu vēlreiz: pastāvīga vienprātība nav panākama ar laicīgiem līdzekļiem, bet gan uz visu draudzei piederošu cilvēku svēttapšanas pieredzes pamata, kurā ikviens rūpējas, lai netiesātu un neapgrēcinātu citus. Tas veido veselīgu vidi, kurā Dievs var ievest "kritušus" cilvēkus, lai viņi dzirdētu un atsauktos Evaņģēlijam, un, lai dzirdot un atgriežoties, klūtu par daļu pie tiem, kurus apvieno Kristus vienprātība.

Turklāt vienprātība ir Dieva dota. Mēs varam tiekties uz to, taču tās nodrošinātājs ir Dievs pats. Vienprātībai ir arī jāaptver visus draudzes ļaudis. Pāvils runā par "savstarpēju vienprātību" (15:5). Un būtiskākais – vienprātība ir reizē virzīta uz Jēzus Kristus personu un pamatota Viņā, – ne lokālās draudzes vadītājā, ne reliģiska satura dokumentā vai stratēģijās, bet Kristus personā. Tā ir pamatota arī Svēto Rakstu mācībā, kura ir pamats ticības dzīvei un cerībai uz Dieva dotajiem apsolījumiem Jēzū Kristū.

Viss cits, kā to rāda vēsture, cilvēciskā spēkā sāktais, ir arī cilvēciskā spēkā beidzies. Draudze paliek – paliek tur, kur ir vienprātība ap tās Kungu Jēzu Kristu, Viņa mācībā un "vienā mutē" izteiktā pagodinājumā mūžīgās dzīvības devējam Kristum (15:6). Viņā esam pieņemti, un Viņā, kā Pāvils atgādina un pamudina, mums ir jāpieņem citam citu (15:7). Citādi nevar. Nevar būt pieņemts un nepieņemt! Savstarpēja pieņemšana ir būtiska, jo mēs esam pieņemti. Pāvila doma ir tieša: pieņemiet tos, kuri ir ticības ceļa sākumā! Netiesājiet un neapgrēcīniet

Dievs lai dod jums savstarpēju vienprātību, kas pamatota Kristū Jēzū.

Romiešiem 15:5

vīnus! Esiet viņiem par iedrošinājumu, pamudinājumu, uzskatāmu liecību dzīlai, saturīgai kristīgai dzīvei!

Tur, kur vienprātības nav, tā ir tikai vārds, kurš izskan pilnākās vai tukšākās baznīcās un paslīd garām vienaldzīgiem klausītājiem. Taču tam ir jāizskan dzīrdīgās klausītāju sirdis, radot atsaucību un vēlēšanos tiekties pēc Kristus. Kur šī tiekšanās būs, tur, kā Pāvils norāda, Dievs sniegs pamudinājumu un darīs ikvienu spējīgu uz vienprātību.

Vienprātībai nepieciešams vēl kaut kas, un tā ir atteikšanās no savas patmīlības – no sevis likšanas centrā, kas ievaino un posta Kristus draudzi. Kur cilvēki liek centrā paši sevi, tur vienprātība beidzas, pat īsti nesākusies. Kur centrā ir Kristus, tur vienprātība nav jāmeklē, tā tiek dota. Kur ir patiesa mīlestība, nodošanās un pieķeršanās Kristum, tur Dieva dotā vienprātība ir klātesoša ar savu svētību. Vienprātīga draudze var piepildīt Kristus doto uzdevumu – Svētā Gara spēkā būt Kristus lieciniekiem tuvākā un tālākā apkaimē (Apustuļu darbi 1:8). Mums ar saviem personiskajiem mērķiem Dieva valstībā ir jāatkāpjas, lai dotu vietu Kristum un Viņa uzdevumam.

Vienprātība sākas ar mūsu katras izvēli būt Jēzus Kristus māceklim ne tikai vārda pēc, bet ar visu savu dzīvi – katru dienu, katrā izvēlē un izaicinājumā. Arī šajā izvēlē būsim vienprātīgi, apliecinot, ka sekošana Kristum aptver visu mūsu dzīvi, ne tikai atsevišķas tās daļas. Kristū mēs esam pieņemti, Kristū pieņemsim citus, un Kristū visi kopā augsim un pārtapsim Viņa rakstura līdzībā.

Tiekties uz vienprātību nozīmē tiekties pēc Kristus – kā to darīja apustuļi un visi Jēzus mācekļi dažādos vēstures laikos un konfesijās, kā to esam aicināti darīt arī mēs, 21. gadsimta sākuma Latvijas baptisti.

Olegs Jermolājevs

Cēsu draudzes mācītājs